

DE DIKKE MAN EN ZIJN TAARTJE!

Vaak begin ik mijn onderwijs zo.

Stel je voor, een dikke man. Een dikke man die wat af wil vallen én die een beleidsplan moet schrijven. Hij heeft zich voorgenomen om voorlopig geen taartjes meer te eten. Wanneer denken jullie dat die dikke man het beste beleidsplan schrijft? Met of zonder een lekker taartje op zijn bureau?

Zonder, antwoorden de studenten. Ze snappen dat de dikke man anders mentale energie verspilt aan het weerstaan van de verleiding van het taartje. En die energie vloeit niet in het beleidsplan.

Goed, zeg ik dan! En jullie taartje is jullie telefoon. Weg dus met die telefoons. Ik wil ze alleen zien als ik zeg dat we ze gaan gebruiken en anders niet.

Soms zie ik dan paniek in de ogen van studenten. De gedachte alleen al om niet connected te zijn, is bijna onverdraagbaar. Maar het werkt wel. Studenten moeten hun aandacht, hun concentratie, hun probleemoplossend vermogen bij het onderwijs houden. Dat kan niet met een smartphone in je hand of op je bureau. Het heeft geen zin om te streven naar beter onderwijs én tegelijkertijd toe te staan dat studenten hun smartphone privé gebruiken.

Ik verbied ze maar geef wel zo nu en dan een app-pauze. Koffie, roken, appen.

‘Verbieden werkt niet en vroeger zaten ze op een papiertje te droedelen’, werpen anderen soms tegen. Misschien, maar wil je dat echt vergelijken met de aantrekkingskracht van WhatsApp en Instagram? Nee toch?

Of zie je wel eens iemand droedelen op de fiets?

Rens van der Vorst
rens@technofilosofie.com